
Amalia,
eller
De Finske
Flygtigarne.

Amalia,

eller

De Finska Flygtingarne.

Af

P. A. Wallmark.

Sunt lacrimæ rerum et mentem mortalia tangunt.

VIRGILIUS.

Andra Uplagan.

Stockholm,

Tryckt hos Directeuren Joh. A. Carlbohm,

1808.

900119

AW.

Författaren, som icke på annat sätt kan uppfylla, hwad hans hjer-
ta och pligt lika mycket föreskrifwa
honom i anseende till de olyckliga
Medborgare, som nödsakats flygta
undan en omänsklig fiende, har an-
slagit Inkomsten af närwarande lil-
la Skrift till deras förmån. Han
tillstår likwäl, att denna obetyd-
liga hjälp, mindre än hoppet att
hos ädelmodiga Medmänniskor för-
dem lifwa ett werksamare delta-
gande, föranledt desß utgifwande;
han wägar hoppas, att hans af-
sigt hos den billige granskaren skall
tillwinna honom någon ursäkt, och

hade önskat att okänd afwakta des
dom, om Författningarne det til-
låtit.

WA

Amalia.

En afton, då jag under en promenad från Djurgården passerade Blasieholmen, gick jag om bord på ett nyss ankommit Fjnnfartyg, i affigt att underrätta mig om wedpriserna. Under det jag talade med Skepparen, hörde jag från Kajutan en snyftande röst säga: Gud ske lof! hans plågor äro nu förbi! och derpå långsamt framstamma ett andåktigt Sader wår. Jag gissade, att någon wore död och gick närmare. Ett fruntimmer, som tycktes wara omkring tretti år, af det ädlaste utseende, satt der lustad öfwer ett spädt, dödsblekt barn, bandande i tårar. Försänkt i sorgliga be-

traktelser, hade jag redan en lång stund stått framför henne, innan hon märkte mig. Andteligen sade jag med återhållna tårar: Förlåt mig, min Fru — (ty derföre måste jag wäl, att sluta af hennes klädsel och helsnings-sätt, anse henne) — i er ställning älskar man inga wittnen; men Ni är mor och Ni har förlorat ett barn: tillåt mig att gråta med er — det är den enda tröst jag wägar bjuda och Ni kan emottaga — af en far. Denna helsing ingaf henne förtroende. ”Ja, min Herre, afbröt hon mig efter en stunds tystnad, snystande: jag är mor och en olycklig mor, jag har förlorat, förlorat — allt! Af det lyckligaste äktenkap äger jag endast dessa bedröfliga minnen” — nu pekade hon på sina Barn — de woro, utom det förstnämnda, en gosse af omkring tie och en flicka af ungefär sex år, begge sowsande. ”Ni har förmodligen, fortsfor hon, hört omtalas de omänskligheter Nyssarna fördrofwat i Wasa och trakten deromkring.

Jag behöfwer ej säga mer, än att jag är derifrån. Min man war icke längesedan en wälmående Possessionat i desß grannskap. På en täck udde i desß skårgård låg den landtliga fristad, der jag, omgifwen af honom och dessa älskade barn, tänkte få sluta mina dagar. Min egen far, en ättieårig Gubbe, war wår Pastor och bodde icke långt ifrån oss. Ni kan lätt föreställa Er, huru lycklig en lefnad skulle wara, som i naturens sköte delades imellande ljuftaste pligter. Men ack! all denna sällhet är förbi! Jag är icke mera dotter, icke mera maka — och af modersskånsorna har jag endast de sorgliga qwar!”

... Strida tårar suktade härwid hennes kinder. — ”Ni torde weta,” fullföljde hon efter något uppehåll, med lugnad röst,” att fienden, öfwerallt der han framträngde, affordrade Inwånarna trohetsed. Löften och hotelser — ingenting sparades för att dertill förmå dem. Några redligt sinnade Ståndspersoner, och deribland min man,

wågade föreställa den Rysske Gouverneuren, att Allmänheten aldrig skulle kunna beweas till denna Ed, och att alla wåldsamma medel blott skulle tjena att ännu mer uppreta den. "För egen del," tillade han, "är min fulla föresats att aldrig swärja den: min dubbla egenkap af Embetsman och Undersåte förbjuder mig det, så länge icke min Konung sjelf upplöst dessa förbindelser. Om Ni icke wördar en öfwertygelse, som hör wara er en borgen för den redlighet hwarmed jag skall uppfylla er Ed, om jag under så olyckliga omständigheter skulle komma att gå den, kan Ni göra mig till er fånge eller hwad Ni behagar; beröfwa mig allt: min egendom, mina barn, min maka, mitt lif — men icke min heder." Dessa föreställningar tycktes icke wara alldeles fruktlösa. Man gick werkeligen mindre strängt till wåga här än på andra ställen och uppföt de utlysta Edgångsmötena, den ena gången efter den andra. Allmogen, som

af dessa uppskof såg sig fruktad eller åtminstone skonad, befastades derigenom ännu mer i sitt fattade uppsåt, och de sinnen, som i början kanske lätt kunnat ge wika, stärktes nu af de öfriga. Men ändteligen inträffade den afgörande dagen. Min far hade ända hittills ståndaktigt nekaf, och gjorde det äfwen nu. "J kunnat taga mitt lif," swarade han, "wid 80 år har man ej många dagar att räkna på, och en mer eller mindre gör intet till saken." Men då Ryfska Gouverneuren hotade honom med Siberien och twenne Cosacker fattade i honom för att bortföra honom, segrade hans 80 år. "Barbarer!" ropade han: "döden mig här, inför detta Altare, hwars tjenare jag varit, att jag må hwila mina trötta ben wid des fot, wid sidan af de minas — eller förestafwen mig er ed — och han gick den. Men Församlingen följde icke, som man förmodat, sin åldrige Herdes exempel, och man såg sig omsider twun-

gen att ge wika för des enständiga wägran. Till min Man yttrade han sig: "jag har upptagit er protest i Eds-Protokollet, som jag ofördröjligen öfwersänder till Grefwe Buphövden. Ni afwaktar imedertid hans dom." — Med känslor blandade af glädje och fruktan såg jag honom återkomma. Förgåfwes använde jag allt hwad en Makas kärlek har rörande, böner och tårar, för att, i händelse af det olyckliga walet emellan Edgång och Död, förmå honom till den förra; förgåfwes föreställde jag honom på det i min tanke mest öfwertygande sätt, att en afzwungen ed ej kunde åga någon förbindande kraft. Han swarade alltid, om den ej förbinder mig, hwarföre skulle jag då gå den? Det ges ingen medelwäg imellan en pligts uppsyllande och des uraktlåtande, och om den ges, waktom of att antaga den: den är alltid bedräglig. Hwad försäkrar dig wäl, att den Ed som nu synes dig ett så oskyldigt medel att befästa

wår sällhet, icke framdeles skulle göra oss olyckliga? Hwad skulle då upprätthålla vårt mod? Måne den ljuswa känslan af uppfyllda pligter, af oförtjent lidande? Sjelfwa wår kärlek, som nu är oss en så sublim tröst, skulle blifwa en källa till qual, om wi ett ögonblick kunde förebrå den wår olycka. Huru bittert skulle du ej känna, om ditt eget medwettande, eller om din Man, i ett ögonblick af swaghet, anklagade dig för densamma! Låt om oss då nu möta henne, medan wi äga dessa ljuswa Tröstare. Om vårt wål för ögonblicket skulle föreskrifwa oss vårt handlingsfätt, hwad försäkrar dig, att icke din Man, i andra omständigheter, lika segt skulle öfwergifwa sin pligt emot dig? Nej! jag förtjente icke din kärlek, om jag tänkte annorlunda. Men Gåderneslandet hade min Ed före dig. Jag war Embetsman och Undersåte, innan jag blef Måka och Far. Döm af hwad jag gör för mitt Foster-

land, till hwad jag skulle göra för dig, om det ej först utkräfsde sin rätt, om jag hade flera än ett lif. Tillfällen gifwas, då endast detta kan rädda vårt moraliska värde, — det högsta wi ha att rädda och inför hwilket allt annat försvinner som ett stoft i den omåttliga rymden — och kan hånda ett sådant år inne. Försigtigheten fordrar, att jag, lik den redlige köpare, hwilken till hwad pris som helst måste åga en sak, i tid gör mig beredd på den lösen jag har att erlägga. J stället för att strida på hjertats sida — och skulle du ej tro, att det är mäktigt nog ändå? — gå öfwer på förnuftets, gör som den Romerska qwinnan: wrid dolken om i ditt bröst och såg till din Man: det gör icke ondt. Ja, såg honom: o! såg honom, att skilsmessan från dig och dessa spåda icke skall blifwa swår. = = =” Och wi föllo gråtande i hwarandras armar. Jag sökte från denna stund alldrig mer att verka på hans öf-

wertygelse. Mannen tillhör Staten hade jag så ofta hört sägas, utan att begripa det. Nu stod denna sanning för min tanke i hela sitt rysliga ljus. Wäl an, tänkte jag, qwinnan måste då uppoffras! Af blygsel att icke åga samma storhet i själen som han, gaf jag mig i början en låtsad styrka, som småningom alstrade en verklig. Någon gång förmodade jag till och med utan tårar omtala vår belågenhet och han syntes då så glad. En känsla, som jag ej kan beskrifwa, nedtryckte mig liksom i stoftet för honom. Han hade aldrig varit mig så dyrbar. Jag ansåg honom som en högre warelse och sökte med flit att förtroliga mig med denna tanke, för att i den finna en tröst wid en förestående skilsmessa. Han kan ej tillhöra dig, sade jag ofta till mig sjelf. — Wi wågade wäl icke öfwerlemnna oss åt de glada känslor, som förut gjort oss så lyckliga, åt våra barns lekar och de

ras ofskuldsfulla smekningar; men der-
 emot så mycket mera åt Wälgörandet.
 Hwarje nödlidande like hade wäl alltid
 varit säker att hos oss finna arbete och
 bröd: det hade alltid varit en wällust
 för mitt hjerta att göra godt, men all-
 drig hade jag så smakat den som nu.
 Ack Ni kan ej föreställa Er, huru litet
 wärde det timliga åger, då hjertat hotas
 af högre förluster. Ifrån det ögonblick,
 då jag såg min Mans lif i fara, hade det
 för mig icke något behag. Jag förstod ej,
 huru man kunde förwärfwa sig så myc-
 ken tacksamhet för en sak, som man bor-
 de wara glad, att någon wille åga, då
 den, utan wälgörande, ingenting kan bi-
 draga till hjertats tillfredsställelse. "Ack!
 suckade jag ofta, fordras då så olyckliga
 omständigheter som mina, för att lära oss
 att nedsätta guldets till sitt rätta wärde
 och wisa oss, huru mycket wi äre våra
 behöfwande likar förbundna? Min Man
 hade, wid första tidningen om Siendens

infall låtit förmåla all vår spannmål och
 baka den till bröd. Äfwen hade wi låtit
 slagta alla våra kreatur, på några för-
 nära. Hans tanka war att deraf göra
 en skänk åt Kronan. "Wi Nika", sade
 han alltid, "åro isynnerhet de som njuta
 alla fördelarna af en lycklig Regering, och
 det tillhör dertföre isynnerhet Os att under-
 stödja densamma och wisa våra medbor-
 gare, att wi icke anse någon uppoffring
 för stor, hwarigenom wi kunna bidra-
 ga till Fäderneslandets försvar. Ty hwem
 har mest att frukta af en segrande fiende?
 Icke är det den fattige arbetaren, eller
 den, som behöfwer förwårswa sitt nöd-
 wändiga för dagen? Han är alltid sä-
 ker att finna det, emedan hans fiender
 behöfwa hans armar, så wäl som hans
 Medborgare. Det är den förmögne: det
 är hans skatter, som reta de tygellösa Bar-
 barerna: det är med hans guld, som de
 köpa hans bojar. Tror du wäl, att de
 olyckliga kriget rasat så länge och att Eu-

ropa varit så förtryckt, om des rika och mäktiga alfvarligen efterfinnat detta? Hellre än att i tid och medan deras fädernesland ännu kunde räddas, föra sjelfständighetens och uppoffringarnas ädla språk, hafwa de twertom sökt aflägsna från sina regeringar hwarje tanka på ett förswar, emedan ett sådant alltid fordrar offer och förlusten, äfwen af den minsta del af deras förmögenhet och inflytande, för dem varit förlusten af fäderneslandet. Regeringarna hafwa följt deras egoistiska tänkesätt, endast rådfrågat sin säkerhet för ögonblicket, med lifnöjdhet sett sina grannar eller naturliga stöd underkufwas den ena efter den andra, och slutligen, lemnade åt sig sjelfwa, störtat i samma afgrund af förtryck och elände som dessa. Hvad har blifwit följden? Rika hjälplöst förlorade, som deras fädernesland, hafwa rådgifwarne blifwit antingen utplundrade, eller bortskickade som Giflan för ogäldliga contri-

bu

butioner, medan fiendtliga Generaler bemäktigat sig deras egendom. Så tänka icke Sveriges Rika. De lysande drag af patriotism, som i alla tider af allmän fara utmärka dem, wisa, att de lyckligtwis inse, att det gifwas wärdigare föremål för deras uppoffringar än dem, som tacea med landtförwisningar eller med bajonnetten för bröstet. Först hotade, böra wi Finnar gifwa det första esterdomet. Afstågom dertföre från detta ögonblick allt öfwerflöd. Hwarje kostsam nöje är ett brott, då fäderneslandet är i fara och nödlidande lifar anropa wår hjelp. Hwarje skärf på fosterlandskärlekens och wälgörandets Altare är ett lån, som ger den rikaste ränta. Huru olyckliga skulle wi icke vara, om wi en dag skulle se öfberöfwade wår Egendom, utan att beklagas af någon like, hwars tårar wi afstorkat, hwars hunger wi stillat!" Denna sista tanka gjorde på mig det djupaste

intryck. Wi woro alla dagar syfvelsatta att till ankommande fattiga utdela mjöl och bröd. När vårt förråd tröt, som snart skedde, emedan antalet af nödlidande, i anseende till den inträffade hungersnöden, dagligen steg, uppköpte wi ett nytt. På detta sätt medtogos snart våra penningtillgångar. Jag skickade då, min man owetande, mina nipper till staden, låt sälja dem och erhöll dertföre en summa, tillräcklig till uppköpande af ett nytt spanmålsförråd. Jag hade aldrig trött, att detta lappri funnat skänka mig ett så redbart nöje. Den hjertliga kyß, jag dertföre erhöil af min man, war mig en rik ersättning för denna lilla uppoffring — hwad säger jag! skulle den förtjena ett sådant namn? Jag har låst på något ställe, att fruntimmerna i en wis stad (hwars namn jag nu ej mins), då den för tredje gången hotades af fiender och ingen tillgång ägde till tågwerk för sina skepp, affkuro sitt håt och deraf gjorde

ett offer åt det Allmänna. Sin långt hår
 der ansetts som en nödwändig egenkap
 hos en skönhet och affkurit som brottets
 kännemärke, så begriper jag alltför wäl,
 att den första, som affkar det, werkligen
 gjorde en uppoffring. Hon afhände sig på
 wißt sätt en lem; hon ådrog sig, åtmin-
 stone till des hennes gerning blef känd, en
 brottslings förakt; men den, som bort-
 skänker sina nipper, gör intetdera. De
 äro icke nödwändiga för skönheten —
 man wårderar dem minst i sin mest blom-
 strande ålder — deras umbärande ådrä-
 ger intet slags förakt, emedan deras
 ågande ej utmärker någon dygd — då
 de lastfullaste åfwen bära dem — icke
 någon rikedom, då de alltför ofta å-
 gas för lånta penningar, — icke yttre
 företräden, då de lika pryda de lägsta klas-
 serna som de högsta. Huru bedröfligt är
 det då icke, att den mindre förmögne, för
 att hänga en kedja omkring sin hustrus
 hals, ofta begär en oredlighet, och den ris-

fe, för att skänka sin fru perlor af det
 skönaste watten, lemnar Nödens tårar
 oastorkade? Men oaktadt allt vårt be-
 mödande att från vår ort afhålla hun-
 gersnöd och brist, blef det omsider icke
 möjligt. Min man skref då ett bref till
 den Ryfke Generalen, hwari han i mensk-
 lighetens namn uppmanade honom att
 widtaga tjenliga utwågar till Folkets rådd-
 ning; men derpå följde intet swar. Un-
 der dessa och dylika wålgörenhets-öfnin-
 gar förflöto våra dagar. Wi lefde ej
 mera för oss sjelfwa, utan för våra lid-
 dande medmenniskor. Lemnade jag mig
 någongång åt betrakteiser öfwer framtiden
 och mina sorgliga aningar, badade jag
 derwid i tårar, kommo alltid barnen om-
 kring mig och frågade: Hwarföre gråter
 Mamma? Alla dessa fattiga wilja ju
 förswara oss? Hör inte Mamma huru
 de wålsigna och bedja Gud för oss? —
 och mina tårar förlorade nu all sin bit-
 terhet och erhöillo något jag wet ej hwad

utsågligen lust och tröstande. Hwem
 målar vår glädje, när man en dag be-
 rättade oss, att Swenska Krigskepp wa-
 rit sedda i Skären utanföre! Allmogen,
 som blott afväntat ett sådant tillfälle, ha-
 de i nästa Socken redan gripit till wapen
 och tagit några Ryska posteringar till
 fånga. Det war just i midsommarsdagar-
 na. Med en iswer, som ej kan beskri-
 was, öfwerföll och arresterade denna här,
 som wärte med hwar minut, i ruset af
 sin första framgång, icke allenast sjelfwa
 Ryskarna, utan äfwen alla de Swenskar,
 som gått den Ryska eden, och jag hade
 den sorgen att höra, det man bortfört
 min egen gamla far, bunden till händer
 och fötter, på en och samma wagn med
 de Ryska fångarna. Wid denna för-
 sta länk knöt sig nu den kedja af olyc-
 kor, som skulle omsluta mina återståen-
 de dagar. En afton underrättades wi
 af mustötkulor genom fönstren, att an-
 dra än Swenskar och befriare besökte

öf. Tre Ryska Soldater med en Office-
 rare inträngde i huset. Med bajonet-
 ten för bröstet tvinga de öf att öppna
 alla Bureauer, skåp och gömställen, och
 en af våra pigor, som icke nog hastigt
 kunde finna sin nyckel, mördades på stäl-
 let. Allt hwad som möjligen kunde bort-
 föras, togs, det andra sönderlogs och
 förstördes. Förgåfwes bad jag Barba-
 rerna att få behålla min förlofnings-
 och wigsel-ring; Dessa helgade sinnebilder
 af en öm kärlek — förgåfwes! Förtretad
 att icke, som man wäntat, finna nå-
 gra dyrbarheter i mina gömmor, gjorde
 man tecken att afbugga handen. Jag
 förstod detta omänskliga swar och lem-
 nade ringarna. Huru tackade jag ei
 Himlen, att mina andra nipper fallit
 i wärdigare händer! Huru förebrädde
 jag mig icke, att dessa icke också blif-
 wit använda till nödlidandes hjelp! All
 denna rofhytnad kostade mig inga tår-
 rar, men då jag såg några uslingar, i

tanka att förswara oss och vår egen-
 dom, öfwerfalla soldaterna och nedhug-
 gas, den ena efter den andra, war
 jag ej mäktig att håmma min gråt. En
 af dem räckte mig döende en brödbit,
 med dessa ord: "Jag döer nöjd, när
 jag döer för er. Försmå ej detta af
 en usling, som ej kan gifwa er mer än
 det och sitt lif. Gud wälsigne er!"
 Huru mycket detta deltagande rörde mig,
 kan jag ej beskrifwa. Jag kyfste bröd-
 biten tusende gånger, fuktade den med
 mina tårar och lofwade heligt at alltid
 förwara den." (Lifsom med ett slags tri-
 umf framtog hon den nu — och en tår
 tindrade i hennes sköna öga —). "Sex
 Di, sade hon, att jag hållit ord, så myc-
 ket det än kostat mig. Lifligt erfor jag,
 att ingen tröst kan uppwåga den, som en
 fattigblifwen rik åger, då uslingar som
 han gjort godt begråta hans lidande
 och med honom bryta sitt bröd; och jag
 önskade att ingen rik måtte sakna denna

tröst! — Så, under ömhetsbetygelses och wälsignelser af sårade eller döende, slåpas wi ur wårt hus — jag med detta lilla, tre månaders gamla, barn på armen och flickan wid handen, min man med gossen. Knappt wordo wi ute på gården, förrän fyra soldater fatta i honom. Officera- ren gör tecken att han skall bortföras och skjutas, emedan han wågrat att swärja den Rysska Keisaren trohets-ed. Jag fastar mig, badande i tårar, till Officera- rens fötter: jag trodde att han åtminstone skulle förstå det^a språk; men af det bar- bariska nöje han betygade wid hwarje tillfälle då soldaterna kunde förena mord eller kropsfliga plågor med rån och öf- werwåld, och af de bifallsrop, hwarmed han derunder uppmuntrade dem, huru kunde jag hoppas att beweka honom? Ett hånkratt och en skakning på hufwu- det wordo också hans enda swar. Han framtog en nåsduk, i affigt att binda för min mans ögon, som winkar åt

honom att det ej behöfs, i det han kastar sig gråtande i mina armar. "Garwål, min Amalia!" :::: här afbröt en störtsflod af tårar hennes berättelse :::: "war stark — der nedre wid stranden finner du en båt; rädda dig, jag beswår dig, lef för dina barn! Garwål." Du tog han dem i famn, kyste dem, swålsjde sina tårar, wände sig om och med ett manligt "se så!" gaf han armarna åt sina bödlar. Nästan utan att weta huru, kom jag med mina gråtande följeslagare till stranden. Jag finner båten och lägger från land. I detsamma höres det förfärliga skottet. "Mina barn!" sade jag, i det jag samlade dem i min famn, "J hafwen ingen far mera!" — Ewiga Försyn! Ett ögonblick war jag färdig att mistrosta! Beröfwad min Waka — framför mig nitt hem i lågor, skränet af döende, marterade och huswilla menniskor och röken af ödelagda byar, bakom mig ett haf, lika upprördt som min själ, en mulen himmel, i min

famn trenne gråtande Barn, plågade af hunger och köld, och till alla dessa rysligheter en förestående Datt! = = = O! hwem hade ej i min belågenhet misströstat! Wägen tycktes winka of så förtroligt i sin famn: det war liksom hade en röst sagt: Kommen till hwilan och glömskan! Jag war på wägen att lyda den. Blott ett steg, tänkte jag, och du sjunker i deras sälla sköte. Jag reser mig upp: — med min ljustwa, olyckliga börda i famnen, klifwer jag upp på bänken. Redan lyfter jag foten öfwer den smala relingen, skiljemuren imellan lifwet och döden — med dundrets röst återskalla min Mans sista ord i mitt krosade hjerta: Lef för dina barn! Ja, ropade jag: jag skall lefwa, om också blott för att tusen gånger lida döden i deras plågor. Ha! hwarfdre hasta en stund, som af sig sjelf är så nära? Om din bräckliga båt än kan trottsa stormen, bår han dock en fiende, som han ej kan trottsa — hun-

gern! Tacka dem, dessa mäktiga fiender, att de så broderligen förenat sig, för att göra din undergång så mycket säkrare; och njut den enda tröst du äger — den, att ej hoppas någon räddning. Medlidsamma wåg, suckade jag åter, öppna öf du din fristad och spara en Mor den grymma smärtan att se sina barn långsamt lida hungerns rysliga död! = = = Min förtwiflan upplöste sig nu i ömniga tårar, och jag satte mig åter att ro, omgifwen af mina klagande barn, som lyckligtwis snart insomnade. Jag arbetade nu af alla krafter, och som vinden låg från land, war jag i dagbräckningen redan utom skären. Nu waknade Barnen — ett ögonblick, som jag alldrig förr ännu fruktat! För det yngsta hade jag ännu en tröst qwar. De andra begge, som sedan gårdagens middag ingenting njutit, greto efter bröd, och jag ägde blott den lilla, dyrbara bit, som jag fick af den döende uslingen. Jag wände mig från

dem, tog fram densamma, såg på den och — gömde den åter, begjuten af mina tårar. Nej! sade jag för mig sjelf, endast den yttersta nöd skall skilja dig från mig, dyrbara minne af bewista och rikt gåldade wålgerningar! Det skall blifwa dig, dig ensamt, förbehållet att rädda mina barns lif. — Jag tystade dem, så godt jag kunde för ögonblicket, med hoppet om en snar hamn. — Åck! så tröstas äfwen de stora barnen på lifwets stormande haf. — Wid middagstiden lade sig Orkanen, och ett fullkomligt lugnwäder infann sig med en brännande solhetta. Hunger och törst låto nu dubbelt känna sig, och det salta watten öfode dem blott mera. Slickan, som alltid warit swag, swimmade werkligen. Hwem målar min belågenhet? Sjelf försmåttande och utom mig, rycker jag det späda barnet från bröstet, och, sedan jag lyckats att återfalla slickan till lifwet, bjöd jag henne den enda wedergwickselse, jag förmodde

gifwa. Hon mottar den med begärlighet
 och wedersfas småningom. O! det är en-
 dast en Mor, som kan föreställa sig mi-
 na känslor. — Jag såg mig omkring —
 ingen seglare syntes — det led mot asto-
 nen och det war lugnt — ingen kunde
 snart wäntas: utan årornas tillhjelp kun-
 de jag ej komma fort — och jag war re-
 dan utmattad; men jag förtorade ändå
 icke modet. Glädjen att ha funnit ett
 medel till mina barns räddning, upp-
 rätthöll mig. Om denna föll, tänkte
 jag, icke förtorkar förrån med din död,
 skall du falla det första offret och njuta
 den trösten att dö för dina barn, lik
 Indiens pelikan. Hvilken sällhet, att när
 du känner det sista ögonblicket nalkas,
 få lägga ditt späda barn till ditt bröst
 och dela imellan de andra begge din enda
 brödbit, och så insomna med en tacksam
 suck till Försynen, som icke låtit dig öfwer-
 lefwa dem! Måhända skall deras båt,
 drifwande för vinden, snart möta någon

wålgörande seglare, som upptager dem och öfwerlemnar deras Mor åt wågorna. Nå hända skola de åter föra henne till sin fädernestrand och der förena hennes stoft med en ålftad Makas. Fördjupad i dessa tankar begynte jag att ro, men förmådde knappt lyfta årorna. Jag hade alldrig känt mig så matt. Efter några fruktlösa bemödanden föll jag afdånad ner på bänken. Barnens skrik och smekningar återkallade mig snart till lifwet. Det hade börjat litet blåsa, och i det jag såg upp, blef jag på afstånd warse ett fartyg, som långsamt löfwerade sig fram imellan de längst i norr belägna skären; och, som jag ej förmådde ro, beslöt jag att afwakta dess ankomst och satte mig wid styret. Det war denna goda Skeppare. Han tog öf om bord, lemnade öf alla de förfriskningar han kunde, uppehöll öf under wågen och förde öf hit. Mitt yngsta barn, som med de andra delat en redan otillräcklig näring, och desutom li-

dit af modrens sorg och af kölden, war
 då ganska sjukt. Det har nu dödt och
 jag höll just på att uppfylla min sista be-
 dröfliga pligt emot detsamma, då Ni kom.
 = = = Uck, min Herre, om Ni kände de
 sorgliga minnen, som i detta ögonblick
 bestorma mitt hjerta! 3 dag, just i dag,
 för fjorton år sedan kom jag till Stock-
 holm, åtföljd af älskade föräldrar, för
 att sättas i pension. O! jag mins det
 så wäl! Knappt woro wi komne af Farty-
 get, förrän Uslingar omringade oss och
 hela min sparbössa delades imellan dem.
 Uck! nu kommer jag sjelf en Usling,
 sjelf faderlös, och följd af twenne fader-
 lösa = = = = (Här badade hon i tårar.)
 för att begära = = = en graf! Ja, Him-
 len ware lofwad! Det första jag här
 skall begära, är en graf! Den skall
 ej nekas mig. Det är det enda jag
 har styrka att begära! O! måtte det
 också bli det enda jag behöfwer! Ja,
 bed för mig, min Herre! Bed, att

Dessa fyra Olyckliga, som warit förenta
 i lifwet, åfwen må förenas i döden." Nu
 lutade hon sig öfwer sitt döda barn,
 kyste det och gaf fritt lopp åt sina tårar.
 Mina, som ofta flutit under denna sorg-
 liga berättelse, blandade sig med hennes,
 och efter en lång tystnad, endast afbrus-
 ten af våra snystningar, swarade jag:
 war wiß, min Fru, att i Stockholm fin-
 nas kånslofulla Föräldrar, Makar och
 Barn, som, åfwen med en uppoffring,
 icke skola anse sig dyrt betala den oskatt-
 bara lycka de åga, att, utan strid med
 de högre medborgliga pligter, för hwilka
 Ni är ett så olyckligt offer, få uppfylla
 sina husliga. Jag är en ibland dessa;
 och lifligt känner jag i detta ögonblick
 hela wärdet af min lycka. Jag be-
 höfwer ej säga er, som så ofta erfarit
 samma kånslor, huru mycket Ni skulle
 förhöja den, hwilken högtid Ni i dag
 skulle bereda mitt hjerta, om Ni tåcks följ-
 ja mig hem, der en lika öm, ehuru ej så-

A.

pröfwad, Mor och Måka skall emottaga
 er och glada leksystrar edra älskwärda
 Barn. Om Ni tillåter mig att meddela
 Allmänheten den enkla berättelse Ni gjort
 mig om Edra olyckor, skall den säkert
 spara er ett yrke, som för er är lika
 smärtande, som det är nytt. Jag har
 troget förwarat äfwen den minsta om-
 ständighet deraf i mitt minne: Ni skall
 igenkänna hwart ord och således utan
 förödmjukelse emottaga ett understöd, för
 hwilket Ni helt och hållit har er rö-
 rande Berättelse, nej, sågom sannare,
 edra Olyckor att tacka. Hon lofwade
 mig beggedera. Antingen har jag wan-
 ställt den eller skulle jag alltför myc-
 ket mistaga mig, om den icke, äfwen
 ibland den mängd ömande föremål för
 ädelmodiga Medborgares patriotiska wäl-
 görande, som tiden erbjuder, skulle ned-
 falla någon uppmärksamhet på dessa o-
 lyckliga finska Flygtingar, hwilkas lidan-

W.

Den inbillningens tafflor hwarfen förnä
så hoga eller afmåla, att ju icke werks
ligheten ändå förkastar dem som swaga
copior.

W

250